Із данцем Ольгером стояв на башті
Ломбардії властитель Дезидерій,
Дивився на північ, у хвилясту даль,
За гони й гони жнив, аж до підніжжя
Альп сніговерхих, звідкіля пливло
Велике військо, всі шляхи до міста
Заполонивши. Й мовив Дезидерій
До Ольгера, що юні роки збув
Заложником у Франції і знав
В обличчя імператора: "Чи видно
Його між військом?" Той відмовив: "Ні".

Тим часом лави незліченні ближче
Надходили, все множачись, аж поки
Здивований озвався Дезидерій:
"Напевне, серед лицарів отих
Вже єсть і Карл?" І Ольгер відказав
Задумливо: "О ні, так швидко він
Не з'явиться!" Тоді в тяжкій турботі
Спитався князь: "А що ж із нами буде,
Коли надійде він ще з більшим військом?"
І Ольгер відповів йому: "Тоді
Великого побачиш ти в обличчя.
Що ж буде з нами, я того не знаю".

Тут гвардія з'явилась, паладини,
Невтомні в битвах. І, уздрівши їх,
Пойнятий страхом, скрикнув Дезидерій:
"То, певне, вже сам Карл!" Але так само
Відмовив данець: "Ні, це ще не він".

Тоді засяяли в блискучих ризах
Єпископи, абати, цілий причет
Імперської капели, з ними й графи.

І Дезидерієві світло дня
Вчинилося таким страшним, як смерть,
І схлипнув він, і простогнав: "Ходімо
Сховаємось де-небудь під землею,
Щоб нам не бачити цього лихого,
Страшного ворога!" І мовив Ольгер:
"Коли побачиш, як у полі хліб
Від жаху затремтить і в мури міста
Залізними ударять бурунами
По і Тічіно, знай, що то вже Карл".

І поки він казав, північний захід
Загрозлива, аж темна, вкрила туча,
З якої блискала гаряча зброя
На стовпища міські. І був той блиск
Жахливіший за тьму щонайтемнішу —
І вийшов з неї Карл, залізний муж!

Шолом його — залізний, рукавиці,
Всі тиляги його, ручні й ножні —
Із щирого заліза, як і щит.
У ліву руку взяв він спис разючий,
А в правій мав свій переможний меч,
І кінь під ним був сильний, як залізо,
І масті був залізної. І всі,
Хто йшов за ним, всі воїни були
Іще твердіші, аніж їхня зброя.
Під тим залізом і поля, й шляхи
Вгиналися, а вістря так блищали,
Що жах пройшов у всі щілини міста.

Єдиним поглядом те все обнявши,
До князя швидко обернувся Ольгер
І крикнув: "Глянь, перед тобою — той,

Кого так жадібно ти виглядав!"
І впав, як мертвий, князеві до ніг.

Переклад В. Мисика